

ผู้เข้าใกล้.อนิจจัง.ทุกขัง..อนัตตา..จักเห็นธรรม

นำเสนอเมื่อ : 23 เม.ย. 2552

ผู้เข้าใกล้อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จักเห็นธรรม

มีสติเมื่อใดก็ใกล้ธรรมเมื่อนั้น

อันนี้เราให้มันอ้อมอยู่ด้วยธรรมะ ถ้าเรามีสติอยู่เมื่อไร เราก็อยู่ใกล้ธรรมะเมื่อนั้น ถ้าเรามีสติอยู่เราก็เห็นอนิจจังของไมเทียงอยู่ตราบนั้น เมื่อเราเห็นของไมเทียงอยู่ตราบนั้นแล้วเราจะพ้นความทุกข์ในวิภวภูตสังสารมิวันใดก็วันหนึ่ง ถ้าเราไปทึ่งคุณพระ ไปทึ่งพระพุทธเจ้า หรือไปทึ่งธรรมะอันนี้ มันก็เปล้าจากประโยชน์ที่เราทำอยู่ อยากรู้ก็ต้องติดตามติดต่อเรื่องการปฏิบัติของเราอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะทำงานอะไรอยู่ เราจะนั่ง จะนอนตาจะเห็นรูป หูจะฟังเสียง จมูกดมกลิ่น ลิ้นลิ้มรส โผฏฐัพพะถูกตองทางกาย สารพัตถอยาง อยาไปทึ่งพระ อยาห่างจากพระ

ผู้เข้าใกล้อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จักเห็นธรรม

นี่ก็เรียกว่าผู้ที่เข้าถึงพระได้ ใหว่พระอยู่ทุกเวลา ตอนเช้าเราก็ไปไหว้ อรหัง สัมมาสัมพุทธโธ ภควา ก็จริงอยู่ แต่มันจะไหว้ไม่มีความหมายถึงขนาดนี้ มันจะเหมือนกันกับคำวาทิกขุณ्हั้นแหละ แปลว่าผู้ขอ ก็ขอเรื่อยไป ก็เพราะแปลอย่างนั้น ถ้าหากแปลอย่างดีที่สุดก็ขุก็แปลว่าผู้เห็นภัยในสงสาร อย่างนี้ก็เหมือนกัน อย่างแบบเราทำวัตรสวดมนต์ตอนเช้า ตอนเย็นไหวพระอย่างนี้ มันก็จะเทียบได้วาทิกขุผู้ขอ ถ้าเราเข้าไปใกล้ชิดอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อยู่ทุกเวลา เมื่อตาเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกดมกลิ่น ลิ้นลิ้มรส มันจะเทียบกับศัพท์ที่วาทิกขุผู้เห็นภัยในสงสาร คือมันซึ่งกว่ากันอย่างนี้ แลว่ามันก็ตัดหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่าง ถ้ามันเห็นธรรมะอันนี้แล้ว มันจะมีความรู้มีปัญญาต่อไปเรื่อย

อันนี้เรียกว่าปฏิบัติ ทำให้มีความรู้สึกอย่างนี้ในการประพฤติปฏิบัติของเรา มันจะมีความถูกต้องดีกว่า ถาคิดเช่นนี้พิจารณาเช่นนี้อยู่ในใจ ถึงแมวมันจะไกลจากครูบาอาจารย์มันก็ยังใกล้ครูบาอาจารย์ถาหากว่าคนเราอยู่ใกล้ครูบา

อาจารย์ แต่ร่างกายของเรา แต่จิตใจมันเข้าไม่ถึง มันก็อยู่ไปก็เพ่งโทษครูบาอาจารย์
สรรเสริญครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ทำถูกใจเราก็อวทานดี ถ้าทำไม่ถูกใจเราก็อวไม่ดี
ก็ไปปฏิบัติอยู่แค่นั้นแหละ ไม่เห็นมันได้อะไร ไปมองดูคนอื่นว่าคนอื่นดี
คนนั้นไม่ดีอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่เห็นมันได้อะไรมากมาย ถ้าเราเข้าใจในธรรมะข้อนี้
เราจะเป็นพระขึ้นเดี๋ยวนั้นแหละ

มีจะนั่นเหตุผลที่ว่าอาตมาห่างไกลจากลูกศิษย์ ปีนี้ พรรษาที่ทั้งพระเก่า พระใหม่
พระนวกะ ไม่ค่อยให้ความรู้ความเห็นก็เพื่อให้พิจารณาเอาเองให้มันมากนั่นเอง
พระใหม่ที่จะเข้ามา อาตมาบอกขอกฎอยู่หมดแล้ว วาอย่าไปคุยกัน
อย่าไปฝ่าฝืนขอกฎิกาที่ทำไวแลวนั้นนะ คือทางมรรค ผล นิพพาน นั้นแหละ
ถ้าใครไปฝ่าฝืนขอกฎิกายู่มันก็ไม่ใช่พระ ไม่ใช่คนตั้งใจมาปฏิบัติเท่านั้นแหละ
มันจะเห็นอะไรถึงแมจะนอนอยู่กับอาตมาทุกคืนทุกวันก็ไม่เห็นหรือ
จะนอนอยู่กับพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้เห็นพระพุทธเจ้าหรือ ไม่ได้ปฏิบัติ เท่านั้นแหละ

การรู้ธรรม การเห็นธรรม อยู่ที่การปฏิบัติ

จะนั้นการรู้ธรรม การเห็นธรรม มันอยู่ที่การปฏิบัติ ขอให้เรามีศรัทธาเถอะ
เราต้องทำจิตของเราให้มันดี คนในวัดทั้งวัดนั้นทำใจให้รูสมาเสมอกันทุกคน
เราจะไม่ตอไปให้โทษใคร ไม่ตอไปให้คุณใคร ไม่ตอไปรังเกียจใคร ไม่ตอไปรักใคร
ถ้ามันเกิดโกรธเกิดเกลียดขึ้น ให้มันมีอยู่ที่ใจ ให้มันดูถนัดเท่านั้นแหละ
ให้ดูไปเท่านั้นแหละ ดูไปเถอะ ถ้ามีอะไรมันยังอยู่ในนี้
ก็เรียกว่านั่นแหละตอชูดมันตรงนั้น เราจะไปพูดว่า "ตัดไม่ได้ ตัดไม่ได้"
ถ้าเอาได้นั้นมาพูด มันก็เป็นนักเลงโตกันหมดเท่านั้นแหละ
อาศัยที่ว่ามันตัดไม่ได้ตอพยายาม ตัดไม่ได้ตอชูดมันสิ ชูดกิเลสเกลากิเลสนั่นแหละ
ชูดมันออกซิ มันเหนียวแน่นนี้ มันเป็นอย่างนั้นเสีย ไม่ใช่มันเป็นของใดตามปรารถนา
ตามใจของเรานะธรรมะ จิตมันเป็นอย่างหนึ่ง ความจริงมันเป็นอย่างหนึ่ง
ตอระวังข้างหน้า ตอระวังข้างหลัง จะนั้นทานจึงบอกว่ามันไม่เที่ยง มันไม่แน่
ทานอย่าเขาไปอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้

ความจริงคือสิ่งไม่เที่ยง

ความจริงคือความไม่เที่ยงนี้ ความจริงที่มันสั้นๆ กว้างๆ ถูกๆ
นี่ไม่ค่อยพิจารณากัน เห็นไปเป็นอย่างอื่นเสีย ดีก็อย่าไปติดดี ร้ายก็อย่าไปติดร้าย
สิ่งเหล่านี้มันมีอยู่ในโลก เราจะปฏิบัติเพื่อหนีจากโลกอันนี้ให้มันสิ้นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้
จะนั้น พระพุทธเจ้าทานจึงไหวาง ไหละ ก็เพราะอันนี้มันประกอบให้ทุกข์เกิดขึ้นนั่นเอง
ไม่ใช่อย่างอื่นหรือ

